

Vicis privats

Claudio Barrera

No vull amagar la meua ignorància cap a certs gèneres cinematogràfics, i fent gala del meu desconeixement —que, per les ments políticament correctes, pot ser una virtut—, intent entonar el *mea culpa* cap al cine X porno i eròtic, i per descomptat, i per principis, cap a l'*snuff* i gore. I precisament aquest sentit d'ignorància i l'afany de dominar, encara que només fos genèricament, els criteris elementals d'aquest cine, m'ha empès a aclarir algunes incògnites per poder establir els principis de la crítica ¿especialitzada?

Perquè, a un porno, ¿fins on s'imposen els principis estètics sobre els purament dimensionals o on comencen els raonaments ètics sobre els simplement argumentaris o fins i tot tècnics? És a dir, és millor un film que no un altre per les ofensives mides del *penis horribilis* del protagonista, o potser pels plans i contraplans d'unes sines turgents com diria Almudena Grandes; o potser pel nombre de copulacions, orgasmes o els diàlegs o interjeccions amb una fotografia viscontiniana. En fi, han estat qüestions que mai se m'ha passat plantejar i, si consideram la necessitat d'abraçar nous coneixements per interrelacionar o delimitar-ne categories, vaig decidir que era millor investigar entre l'oferta cinematogràfica i conèixer les peculiaritats i els envitricolls de la distribució —que majoritàriament es limita al circuit del vídeo— i altres detalls.

En aquesta tessitura vaig acceptar que aquest tipus de cine posseeix, evidentment, un públic i un objectiu concrets, i que, sense entrar a analitzar-ne psicològicament les seves finalitats, perquè n'hi ha i per si mateixes es categoritzen respecte del cine, diguem-ne convencional o sense classificació especial, ja que fan servir un suport, un discurs narratiu (si bé hi ha excepcions en el porno matusser), així com un mateix criteri tècnic i formal. Analitzat el tema, els principals aspectes a ressaltar d'un film de contingut porno, seria un estil refinat, la inquietud per fer progressar les accions sexuals, la integració en un argument, el qual no caigui en allò de dit i fet, són els criteris que distingeixen un bon porno

d'un simple producte de sexe.

Aprofundint en la realitat espanyola, descobresc que tenim estrelles com Macarena de la Vega i Candela del Río (els noms artístics dels actors porno, alguns tan cursis, curiosament no tenen res a veure mai amb les seves anatomies) i realitzadors, els darrers talents del porno, espanyol, com José María Ponce i Narcís Bosch, el darrer treball del qual, *Mister X*, presenta un personatge que interfereix les emissores de TV per incitar els espectadors al sexe, és com un expedient X (joc de paraules anecdòticament redundant), però sense paranys. El sector del cine porno espanyol, actors, realitzadors, fins i tot crítics “especialitzats” impulsen una reivindicació amb aires de revolució de final de mil·lenni, disposats a demostrar els mèrits i el caràcter d'indústria exportable i rendible; perquè afirmen que a Espanya si tot va bé, el porno també; a més menyspreuen, contumaços, l'atàvic tòpic que la seva exhibició respongui a finalitats terapèutics o purament fisiològics, perquè això és el que ha suscitat l'etiqueta d'un cine marginal, o de gènere per vicis privats. Tot i això, fins ara ningú reivindica la creació d'un apartat “Goya” al millor porno de l'any.

I rondant el porno eròtic, descobresc que el mestre Jess Franco ha presentat *Tender flesh*, thriller d'acció i erotisme, en el qual, a una illa deserta, es troben cuiners psicòpates, mafiosos paramilitars i ballarines de *strip-tease*. La darrera edició del festival eròtic de Barcelona va congregat al Poble Espanyol, entre els dies 10 i 14 de setembre, els astres del cine X, perquè aquesta és una de les grans sorpreses, el cine X té les seves pròpies estrelles, en ocasions massa fugaces i de ràpida combustió, perquè en aquest gènere més que no en cap altre, el cos i la competència passen cara factura. Ninos Hartley, Jena Jameson, Jill Kelly, Sellen, Rocco Sifreddi, Roberto Malone, John Leslie o Jeanna Fine, són els noms més aclamats, i per

suposat més ben pagats, perquè el negoci de la producció cinematogràfica porno-eròtica mou xifres molt importants, i a pesar de la competència de rodages a Txèquia, Hongria o Polònia, per citar alguns exemples, la indústria sap que els espectadors volen qualitat i recursos, amb la qual cosa el fenomen dels països de l'antic bloc socialista estan limitats a un *boom* efímer.

En el seu apartat d'homenatges, aquest festival, un dels mostradors cinematogràfics més importants i a la vegada desconeguts, al costat dels prestigiosos premis Hot d'Or francesos, varen ser protagonistes l'autor italià de culte Joe d'Amato, l'estrepitosa Cicciolina i dos pesos pesats nordamericans: Gregory Dark i Andrew Blake.

El cine X també ha tret profit del bon moment del cine espanyol. Recentment s'ha creat Libido & Vídeo, una nova productora independent, vinculada segons sembla a José Antonio de la Loma. Precisament, el seu fill, parapetat rere el pseudònim de J. A. Hill Jr. ha debutat amb dues pel·lícules: *El placer de la venganza*, una història d'assetjament i xantatge sexual, i *Viciosas por vocación*, en la qual es recorre a les primeres experiències carnals entre les novícies d'un convent.

M'encantaria, qualque dia, fer una xerrada calmada sobre cine X amb Quentin Tarantino, qui, a més de coneixements fotogràfics, deu tenir bons arguments després de la seva atribuïda experiència com a acomodador a un cine porno; mentrestant, sempre ens quedaran els passis codificats de Canal Plus durant les matinades dels dissabtes. *Boogie nights* recupera i ens fa evidents certs dubtes. ❖

